

РЕШЕНИЕ

№ 7690

гр. София, 14.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 20.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **4605** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. чл. 10, ал.6 от Закона за семейните помощи за деца /ЗСПД/.
Образувано е по жалба на Ф. А. Б., ЕГН: [ЕГН], гражданка на С., с предоставен хуманитарен статут в Р.България, в качеството и на майка и законен представител на С. Ш. Адрес, [ЕГН] и Ж. Ш. Адрес, ЕГН: [ЕГН], с предоставен хуманитарен статут, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3, БХК-бежанци, чрез адв. П. Ж. срещу Заповед № ЗСП/Д-С-СК/1549 от 03.05.2022 г. на упълномощено лице от Директора на дирекция „Социално подпомагане“ – С..

С жалбата се иска отмяна на заповедта като незаконосъобразна, издадена в нарушение на приложимия материален закон и при съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Оспорващата твърди, че за двете и малолетни деца, които са с предоставен хуманитарен статут, има право на месечна помощ съгласно ЗСПД. Твърди, че правото произтича от предоставеният хуманитарен статут и постоянното пребиваване в Р.България на семейството й. Счита, че ЗУБ предоставя на жалбоподателката равни права с тези на българските граждани. В този смисъл била нормата на чл. 3, т. 5 ЗСПД, като същата предвижда: че право на семейни помощи за деца имат бременните жени - чужди граждани, и семействата на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната, ако получаването на такива помощи е предвидено в друг закон или в международен договор, по който Република България е страна. На следващо място

твърди, че макар чл. 3, т. 5 ЗСПД да съдържа ограничение, отнасящо за семейства на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната и изисква международен договор, по който Република България да е страна, същото е в пряко противоречие с нормите на Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. и Директива 2011/95/ЕС/ на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011г.,които вече имат директен ефект за България като държава членка и тя е обвързана по отношение на резултата, който трябва да бъде постигнат, а именно - получаване на необходимото социално подпомагане, което да е равностойно на предвиденото за гражданите на държавата членка.

Счита заповедта за незаконосъобразна и моли да бъде отменена.

В съдебно заседание, оспорващата, редовно призована, не се явява, не се представлява.

Ответникът - Директорът на дирекция „Социално подпомагане“ – С. редовно призован се представлява от юрисконсулт Н., която оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли, като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град , като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Производството пред административния орган е започнало по подадено Заявление-декларация от Ф. А. Б., ЕГН: [ЕГН], гражданка на С., с предоставен хуманитарен статут в Р.България, в качеството и на майка и законен представител на С. Ш. Адрес, [ЕГН] и Ж. Ш. Адрес, ЕГН: [ЕГН], с вх. № 1549/28.04.2022г. за получаване на месечни помощи за отглеждане на дете съобразно нормите на ЗСПД. Към молбата са приложени удостоверения за доходите на родителите на децата и служебна бележка за имунизацията им, заявление за брутен доход, както и други документи.

Със Заповед № ЗСП/Д-С-СК/1549 от 03.05.2022 г. на упълномощено лице от Директора на дирекция „Социално подпомагане“– С. е отказана на жалбоподателката месечна помощ по чл. 7, ал. 1 от ЗСПД, на основание чл. 3, т.3 и т. 5 от ЗСПД. Като основен мотив административният орган посочил, че членовете на семейството на жалбоподателката не са с българско гражданство и Република България не е страна в международен договор за двустранно сътрудничество със Сирийската Арабска Република. При тези мотиви упълномощеният от директора на Дирекция дирекция „Социално подпомагане“ (ДСП) - С. е постановил оспорения в настоящото производство отказ. Заповедта е връчена на оспорващата Ф. Б. на 11.05.2022г., видно от отбелязването върху приложената по делото заповед /л.18/.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок от адресата на оспорения акт срещу административен акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съобразно чл. 10, ал.4 от ЗСПД във връзка с чл. 10, ал. 5 от ЗСПД, отпускането на семейни помощи за деца или отказа за отпускането им се извършва със заповед на Директора на Дирекция "Социално подпомагане" или упълномощено от него лице. Процесният административен акт е издаден от компетентен орган, в рамките на предоставените му правомощията.

Съдът констатира, че заповедта е издадена в противоречие с материално- правни разпоредби и в несъответствие с целта на закона - основания за незаконосъобразност по чл. 146, т.4 и т.5 от АПК. Съображенията на съда са следните:

Административният орган неправилно е приел, че не е налице правно основание за предоставяне на семейни помощи в конкретния случай.

Съобразно разпоредбата на чл. 2, ал.1 от ЗЧРБ чужденец по смисъла на този закон е всяко лице, което не е български гражданин. Съгласно разпоредбата на чл.36 от ЗУБ чужденец с предоставен хуманитарен статут има правата и задълженията на чужденец с разрешено постоянно пребиваване в Република България. В чл. 26, ал. 1 от Конституцията на Република България и в чл. 3, ал. 1 от ЗЧРБ е регламентирано, че чужденците, които пребивават в Република България, имат всички права и задължения според Конституцията, българските закони и ратифицираните международни договори, с изключение на тези, за които се изисква българско гражданство.

От събраните в хода на делото доказателства е видно, че Ф. Б. и Ш. Адрес фактически постоянно пребивават и отглеждат децата си в Република България. Правното основание на пребиваването им е предоставеният хуманитарен статут. От друга страна, разпоредбата на чл. 3, т.5 от ЗСПД сочи ограничение относно лица, които имат право на семейни помощи, в случая - бременните жени - чужди граждани, и семействата на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната, ако получаването на такива помощи е предвидено в друг закон или в международен договор, по който Република България е страна. Според настоящият състав обаче последната норма, предвидена в българското законодателство не е съобразена с разпоредбите на Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила, съгласно която държавите-членки полагат грижи получилият статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила да получават в държавата-членка, която им е предоставила статута, необходимото социално подпомагане, равностойно на предвиденото за гражданите на тази държава-членка. Нормата на чл.3, т.5 от ЗСПД не е съобразена и с Директива 2011/95/ЕС на ЕП и на Съвета от 13 декември 2011г. относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, какъвто е хуманитарния статут, както

и за съдържанието на предоставената закрила.

По отношение на социалното подпомагане, условията и редът за предоставяне на основни обезщетения на лицата, на които е предоставен статут на субсидиарна закрила, следва да се определят от националното право. Възможността за ограничаване на това подпомагане до основните обезщетения трябва да се разбира в смисъл, че обхваща най-малко минимален гарантиран доход за съответното лице, помощи в случай на заболяване или бременност и семейни помощи за деца, доколкото такива обезщетения се предоставят на гражданите съгласно националното право". Съгласно чл. 29, § 1 от Директивата "държавите-членки гарантират на лицата, на които е предоставена международна закрила, получаването в държавата-членка, която им е предоставила такава закрила, на необходимите социални грижи, както е предвидено за гражданите им." А § 2 на същия член предвижда възможност чрез дерогация от общото правило, установено в параграф 1, държавите-членки да могат да ограничат социалните помощи, предоставени на лицата, на които е предоставен статут на субсидиарна закрила, до основните обезщетения, които се предоставят на същото равнище и при същите условия, както за гражданите им. Действително възможността за ограничаване на равното третиране при социалните помощи е за лицата, на които е предоставена субсидиарна закрила, но не се установява Република България да е заявила подобна дерогация на правилото по §1, от чл. 29 от Директивата. Съобразявайки горното съдът намира, че националната правна уредба, предвиждаща изключване от семейните помощи за деца на чужденците, пребиваващи и отглеждащи децата си на територията на РБ с хуманитарен статут, съгласно разпоредбата на чл. 3, т.5 от ЗСПД, противоречи на Общностното право и следва да бъде оставена неприложена. Следователно отказът да се изплаща месечна помощ по чл. 7, ал.1 от ЗСПД за двете деца на жалбоподателката в е нарушение на нормите на Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004г. и на Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011г.

Предвид горните съображения и предвид липсата на друго основание в заповедта, което да е причина за постановения отказ, съдът намира, че административният орган незаконосъобразно е отказал отпускането на оспорващата на семейна помощ по чл. 7, ал.1 от ЗСПД, за двете деца и обжалваната заповед, като незаконосъобразна следва да бъде отменена. Преписката следва да бъде върната за ново произнасяне по заявлението на оспорващата при спазване на указанията, дадени в настоящото решение.

С оглед изхода на спора на жалбоподателя се дължат разноски, но не е направено искане за присъждане на разноски, поради което съда не дължи произнасяне.

Воден от изложеното, Административен съд София-град, 60 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Ф. А. Б., ЕГН: [ЕГН], гражданка на С., с предоставен хуманитарен статут в Р.България, в качеството и на майка и законен представител на С. Ш. Адрес, [ЕГН] и Ж. Ш. Адрес, ЕГН: [ЕГН] Заповед № ЗСП/Д-С-СК/1549 от 03.05.2022 г. на упълномощено лице от Директора на дирекция „Социално подпомагане“ – С., като незаконосъобразна.

ВРЪЩА преписката на административния орган – директора на дирекция „Социално подпомагане“ – С. за ново произнасяне съобразно дадените от съда указания по тълкуването и прилагането на закона, по Заявление-декларация от Ф. А. Б., ЕГН: [ЕГН], гражданка на С., в качеството и на майка и законен представител на С. Ш. Адрес, [ЕГН] и Ж. Ш. Адрес, ЕГН: [ЕГН], с вх. № 1549/28.04.2022г. за отпускане на месечни помощи за отглеждане на дете по чл.7 от ЗСПД.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.10, ал.6 от ЗСПД.

СЪДИЯ: